

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 5224/23
27.2.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Милице Аксентијевић и Љиљане Милосављевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Васиљевић, адвокат из Београда – Нови Београд, ул. Јурија Гагарина бр. 109, против туженог Д.О.О. Водоматика Вршац, са седиштем у Вршцу, ул. Гундулићева бр. 4а, чији је пуномоћник Гордан Медаковић, адвокат из Вршца, ул. Стевана Немање бр. 11, ради утврђења и исплате, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог, изјављеним против пресуде Основног суда у Вршцу П1 153/21 од 10.7.2023. године, у седници већа одржаној дана 27.2.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Вршцу П1 153/21 од 10.7.2023. године, у ставовима првом, трећем, четвртном, петом, шестом и осмом изреке и у том делу се жалба туженог **ОДБИЈА** као неоснована.

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Вршцу П1 153/21 од 10.7.2023. године, у деловима ставова једанаестог и тринаестог изреке којима је обавезан тужени да за тужиоца уплати припадајуће порезе и тужба тужиоца у том делу **ОДБАЦУЈЕ**.

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Вршцу П1 153/21 од 10.7.2023. године, у преосталим деловима ставова једанаестог и тринаестог изреке, као и у ставу петнаестом изреке и предмет у том делу **ВРАЋА** првостепеном суду, на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 153/21 од 10.7.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено је да је тужилац ступањем на рад 1.6.2020. године код туженог послодавца, на радном месту професионални возач теретних возила, засновао радни однос на неодређено време, по сили закона. Ставом другим изреке, одбачена је као недозвољена тужба тужиоца у делу којим је тражио да се утврди да је основна зарада тужиоца у нето месечном износу од 57.000,00 динара, у периоду од 1.6.2020. године до 17.8.2021. године, када је радио код туженог. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му се утврди право на увећану зараду за прековремени рад суботом, за осам часова рада у висини од 26% од основице, у периоду од 1.6.2020. године до 14.8.2021. године, у износу који је утврдио вештак економско-финансијске струке, па је тужени обавезан да исплати тужиоцу појединачно опредељене месечне износе, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му се утврди право на увећану зараду за ноћни рад у висини од 26% од основице, за период од 3,30 до 6,00 часова сваким радним даном, од 1.6.2020. године до 17.8.2021. године, у износу који је утврдио вештак економско-финансијске струке, па је обавезан тужени да исплати тужиоцу појединачно опредељене месечне износе, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му се утврди право на увећану зараду за ноћни рад у висини од 26% од основице, за период од 3,30 до 6,00 часова суботом, од 6.6.2020. године до 16.8.2021. године, у износу који је утврдио вештак економско-финансијске струке, па је тужени обавезан да исплати тужиоцу појединачно опредељене месечне износе, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом шестим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му се утврди право на повраћај дела зараде за март 2021. године, мај 2021. године и јул 2021. године, због неутврђене штете које је тужени без правног основа задржао и обавезан је тужени да исплати тужиоцу износ од 6.409,26 динара, са законском затезном каматом почев од 31.3.2021. године, до исплате; износ од 9.975,00 динара, са законском затезном каматом почев од 31.5.2021. године, до исплате и износ од 9.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од 31.7.2021. године, до исплате. Ставом седмим изреке, одбачена је као недозвољена тужба тужиоца у делу којим је тражио да се утврди да тужени није тужиоцу исплатио део зараде за јун 2020. године, у износу од 37.200,00 динара. Ставом осмим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан је тужени да исплати тужиоцу износ од 37.200,00 динара, са законском затезном каматом почев од 31.7.2020. године, до исплате. Ставом деветим изреке, одбачена је као недозвољена тужба тужиоца у делу којим је тражио да се утврди да тужени није исплатио накнаду трошкове за долазак и одлазак са рада тужиоцу, у месечном износу од 2.800,00 динара, за период од 1.6.2020. године до 17.8.2021. године. Ставом десетим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да исплати тужиоцу накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у месечном износу од 2.800,00 динара, за период од 1.6.2020. године до 17.8.2021. године, у појединачно опредељеним месечним износима, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом једанаестим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да поднесе јединствену пријаву за обавезно социјално

осигурање за тужиоца, за период од 1.6.2020. године до 20.7.2020. године, надлежном органу и да истом уплати припадајуће порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, са урачунатом увећаном зарадом на име ноћног рада од 3,30 до 6,00 часова радним даном и суботом, у износу који је утврдио вештак економско-финансијске струке, за јун 2020. године у износу од 48.540,56 динара. Ставом дванаестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да надлежном органу уплати законску затезну камату на износ од 48.540,56 динара на име припадајућих пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање за тужиоца, са урачунатом увећаном зарадом на име прековременог рада суботом и на име ноћног рада, за период од 1.6.2020. године до 20.7.2020. године, почев од 31.7.2020. године, до исплате. Ставом тринаестим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан је тужени да у корист тужиоца надлежном органу уплати разлику на име припадајућих пореза и доприноса, од 20.7.2020. године до 17.8.2021. године, у односу на извршену уплату обрачунату на минималну зараду и утврђену нето месечну зараду у износу од 57.000,00 динара, уз обрачунат увећан износ зараде на име прековременог рада суботом и увећаног износа зараде на име ноћног рада радним данима и суботом, у износу који је утврдио вештак економско-финансијске струке, у појединачно опредељеним месечним износима, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом четрнаестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да надлежном органу на досуђене износе пореза и доприноса, од 20.7.2020. године до 17.8.2021. године, у односу на извршену уплату обрачунату на минималну зараду и утврђену нето месечну зараду у износу од 57.000,00 динара, уз обрачунат увећан износ зараде на име прековременог рада суботом и увећаног износа зараде на име ноћног рада радним данима и суботом, у износу који је утврдио вештак економско-финансијске струке, исплати законску затезну камату од дана доспелости до исплате. Ставом петнаестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 397.838,20 динара.

Против наведене пресуде тужилац и тужени су благовремено изјавили жалбу, тужилац побијајући је у ставу петнаестом изреке, због погрешне примене материјалног права, а тужени у ставовима првом, трећем, четвртом, петом, шестом, осмом, једанаестом, тринаестом и петнаестом изреке, што произлази из садржине жалбе, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Жалбене разлоге су образложили и жалбене предлоге изнели. Трошкове другостепеног поступка су опредељено тражили.

Испитујући првостепену пресуду у побијаном делу, границама овлашћења прописаних чланом 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог делимично основана, а жалба тужиоца основана.

У првостепеном поступку, у потврђеном делу пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка, прописане чланом 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, тужилац је ступио на рад код туженог дана 1.6.2020. године, по усменом договору са послодавцем, без закљученог уговора о раду и без пријаве на обавезно социјално осигурање. Тужилац је закључио са туженим уговор о раду 20.7.2020. године, а радни однос му је престао 20.7.2021. године, отказом од стране тужиоца. Наведеним уговором о раду је у члану 2. уговорено да ће запослени обављати послове возача, који обухватају превоз радника, превоз робе путничким, полутеретним и теретним возилима, да је одговоран за техничку исправност возила, да ће поштовати мере заштите на раду, пратити стање залихе резервних делова за возила и репроматеријала и обављати друге послове по налогу директора или непосредног руководиоца. Тужиоца је надређени ББ упутио које послове треба да ради, која су правила, начин и организација рада код туженог и време доласка на посао, па је тужилац код туженог обављао послове сређивање фактура, претовар робе из шлепера у камионе, возња теретног возила, истовар робе из камиона и уношење у продавнице, поновно слагање фактура по повратку са линије, слање фактура за Београд, припремање возила за следећи дан. Чланом 3. уговора о раду је уговорено да ће запослени обављати послове у Вршцу; чланом 4. да се радни однос заснива на одређено време, до 30.9.2020. године, док траје повећање обима посла; чланом 6. да запослени заснива радни однос са пуним радним временом у трајању од 40 часова седмично, од понедељка до петка, по осам часова дневно; чланом 7. да се запосленом утврђује основна зарада за обављени рад и време проведено на раду у износу од 172,54 динара нето по радном сату и део зараде за радни учинак; чланом 8. да се зарада исплаћује у новцу најкасније до краја месеца за претходни месец; чланом 9. да запослени има право на увећану зараду од 110% за рад на дан државног празника који је нерадан дан, за прековремени рад и ноћни рад 26% и по основу времена проведеног на раду за сваку пуну годину рада остварену у радном времену 0,4%; чланом 12. је уговорено да запослени има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају; чланом 14. да запосленим има право на недељени одмор у трајању од 48 сати; чланом 17. да је запослени одговоран за штету коју је на раду или у вези са радом, намерно или из крајње непажње, проузроковао послодавцу; чланом 18. да се послодавац обавезује да одмах по ступању запосленог на рад поднесе прописане пријаве на социјално осигурање и да благовремено уплаћује доприносе у складу са законом. Тужилац је био пријављен код туженог на обавезно социјално осигурање у периоду од 20.7.2020. године до 17.8.2021. године. Уговорена зарада тужиоца износила је 57.000,00 динара месечно, која је у висини минималне зараде исплаћивана тужиоцу преко рачуна у банци, а остатак у готовом новцу. Радно време тужиоца било је од 3,30 часова ујутру и по доласку на посао најпре би распоређивао фактуре по линијама и слагао их по редоследу испоручивања робе – млека и млечних производа, након тога би отпочео претовар робе из шлепера, које је распоређивао у три камиона, што је трајало сат до сат и по времена, па би на пут кретао по правилу око 5,30 часова ујутру, а радни дан би му се завршавао просечно између 11,00 и 12,00 часова, када би снабдевао продавнице у граду, а између 13,00 и 15,00 часова, када би снабдевао продавнице по селима. Радно време запослених код туженог, па и тужиоца, почињало је раније због припреме посла и тужени је то од запослених очекивао, а таква је била уобичајена организација рада код туженог. Тужилац је радио и празником, а једини слободан дан је био недеља, с обзиром на то да се тужени бави развожењем млека. Возачи су претоварали робу из шлепера у камион и визуелно прегледали шта је од робе утоварено у камион, али нису прегледали ставку по ставку, јер за то није било времена, а тужени није запошљавао

магационере. Када би запослени у продавници установили да је испоручено мање робе него што је требало, сачинили би записник о мањку робе, који би потписивали возачи и који би тужени слао у „...“ у .., чији би радници проверили на камери да ли је роба која недостаје утоварена у шлепер приликом испоруке, и ако би установили да јесте, туженом би фактурисали мањак и тај мањак би плаћао возач код кога је установљено да та роба недостаје, тако што би му се приликом исплате зараде одбијао износ на име тако утврђене штете. На име мањка робе тужиоцу је одбијен износ од 6.409,26 динара од другог дела плате за март 2021. године, износ од 9.975,00 динара од другог дела плате за мај 2021. године и износ од 9.500,00 динара износ од првог дела плате за јул 2021. године износ. Из налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област, утврђено је да накнада за прековремени рад тужиоца, за период од 1.6.2020. године до 14.8.2021. године, износи 194.542,58 динара, за ноћни рад суботом, у периоду од 3,30 до 6,00 часова, износи 12.765,44 динара, за ноћни рад радним данима, у периоду од 3,30 до 6,00 часова, износи 64.033,54 динара. Разлика између припадајућих пореза и доприноса на износ од 57.000,00 динара нето и исплаћених пореза и доприноса на износ минималне зараде износи укупно 332.083,36 динара, а разлика између припадајућих пореза и доприноса на износ нето зараде са обрачунатим накнадама за прековремени рад и ноћни рад и исплаћених пореза и доприноса на износ минималне зараде, у спорном периоду, износи укупно 496.508,20 динара. Појединачни месечни износи разлике зараде, са датумима доспелости, као и износи пореза и доприноса, приказани су у табели која је саставни део налаза и мишљења вештака.

Наведено чињенично стање првостепени суд је утврдио на основу изведених писаних доказа, исказа тужиоца и законског заступника туженог, саслушаних као парничних странака, исказа сведока ВВ, ББ, ГГ и ДД, чијим исказима је поверовао, и из налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област и допунског налаза и мишљења, које је прихватио.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је основан тужбени захтев тужиоца, којим је тражио утврђење радног односа на неодређено време, јер је тужилац ступио на рад код туженог 1.6.2020. године, а уговор о раду је закључио 20.7.2020. године, па је оценио да је тужилац даном ступања на рад код туженог засновао радни однос на неодређено време. Из наведених разлога, првостепени суд је, позивајући се на члан 32. Закона о раду, усвојио тужбени захтев тужиоца и одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде.

Одлучујући о делу тужбеног захтева којим је тужилац тражио исплату увећане зараде за прековремени рад суботом, за период од 1.6.2020. године до 14.8.2021. године, првостепени суд је оценио да је основан, јер је уговором о раду уговорено радно време од 40 часова недељно, од понедељка до петка, а тужилац је био дужан да долази на посао сваке суботе и радио је по осам сати дневно, с обзиром на то да се тужени бавио испоруком млека и млечних производа. Наведене чињенице првостепени суд је утврдио из исказа тужиоца и сведока, којима је поверовао, а које тужени није оспоравао у првостепеном поступку. Из наведених разлога, првостепени суд је, позивајући се на чланове 51, 104, 105, 106, 108. и 110. Закона о раду, усвојио тужбени захтев тужиоца и одлучио као у ставу трећем изреке побијане пресуде, у висини која је утврђена из налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област.

Одлучујући о делу тужбеног захтева којим је тужилац тражио исплату увећане зараде за ноћни рад радним данима и суботом, почев од 3,30 до 6,00 часова, за период од 1.6.2020. године до 14.8.2021. године, првостепени суд је оценио да је основан, јер је радно време тужиоца почињало у 3,30 због потребе посла, с обзиром на то да је тужилац пре 6,00 часова, када је почињало развожење млека, био дужан да припреми робу за претовар, да претовари робу из шлепера у камионе, да прегледа фактуре и да их распореди, што је тужени знао и очекивао од запослених, па и од тужиоца, јер је таква била уобичајена организација рада код туженог, а на такву организацију рада је тужиоца упутио његов надређени ББ. Наведене чињенице је првостепени суд утврдио из исказа сведока, као и надређеног ББ, којима је поверовао. Из наведених разлога, првостепени суд је, позивајући се на чланове 62, 104, 105, 106, 108. и 110. Закона о раду, усвојио тужбени захтев тужиоца и одлучио као у ставовима четвртм и петом изреке побијане пресуде, у висини која је утврђена из налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област.

Првостепени суд је оценио да се у конкретном случају на радно време и одмор тужиоца примењују одредбе Закона о раду, а не Закон о радном времену посаде возила у друмском превозу и тахографима, јер тужени тај закон није примењивао, а уговор о раду тужиоца садржи одредбе Закона о раду, и јер међу парничним странкама није било спорно да тужени није обавестио тужиоца о примени посебног закона о радном времену возача, што је био дужан да учини у складу са одредбом члана 4. став 11. Закона о радном времену посаде возила у друмском превозу и тахографима. Поред тога, тужени није донео посебна правила о радном времену тужиоца као возача.

Одлуку садржану у ставу шестом изреке побијане пресуде, првостепени суд је донео у складу са одредбама члана 163. став 1. и 5. Закона о раду, јер тужени није доставио општи акт којим је прописан поступак за утврђивање постојања штете, њене висине и одговорности запосленог за штету проузроковану туженом, а такође ни уговором о раду није регулисан поступак утврђивања настале штете и начин надокнаде штете. Првостепени суд је оценио да је тужени произвољно умањио тужиоцу зараду по основу штете, чије постојање и висину, као и одговорност запосленог, није утврдио у прописаном поступку. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу шестом изреке побијане пресуде, а висини износа није била спорна међу парничним странкама.

Првостепени суд је оценио да је основан тужбени затев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 37.200,00 динара на име зараде за јун 2020. године, јер је закључио да је уговорена зарада тужиоца била 57.000,00 динара, да је тужени уплаћивао тужиоцу износ минималне зараде на рачун у банци, док је остатак исплаћивао у готовом новцу, па како у складу са правилом о терету доказивања из члана 231. Закона о парничном поступку, тужени није доказао да је исплатио тужиоцу укупан износ нето уговорене зараде за јун 2020. године, а на њему је био терет доказивања те чињенице, првостепени суд је позивајући се на чланове 104, 105. и 106. Закона о раду, обавезао туженог да тужиоцу исплати наведени износ на име разлике између уговорене и исплаћене зараде за наведени месец, у висини која није била спорна међу парничним странкама. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу осмом изреке побијане пресуде.

Првостепени суд је одбио као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац

тражио да се обавезе тужени да му исплати накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, у месечном износу од по 2.800,00 динара, за период од 1.6.2020. године до 17.8.2021. године, јер је оценио да тужилац није приложио доказе о околности висине наведених трошкова, нити је предлагао извођење доказа о тим околностима, а терет доказивања био је на тужиоцу, у складу са правилима о терету доказивања из члана 231. Закона о парничном поступку, па је одлучио као у ставу десетом изреке побијане пресуде.

Одлучујући о тужбеном захтеву у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да поднесе надлежном органу јединствену пријаву на обавезно социјално осигурање за тужиоца, за период од 1.6.2020. године до 20.7.2020. године, и да уплати за тужиоца припадајуће порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, првостепени суд је оценио да је делимично основан. Према разлозима првостепене пресуде, тужени је уплатио за тужиоца порезе и доприносе на износ зараде коју је тужиоцу уплаћивао преко рачуна у банци, али није уплатио порезе и доприносе на остали износ зараде који је исплаћивао у готовом новцу, нити на износе увећане зараде за прековремени рад и за ноћни рад, па је закључио да је тужени дужан да тужиоцу уплати порезе и доприносе у складу са чланом 51. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање. Из наведених разлога, одлучено је као у ставовима једанаестом и тринаестом изреке побијане пресуде.

Одлуке садржане у ставовима дванаестом и четрнаестом изреке побијане пресуде, првостепени суд је донео јер је оценио да је тужени дужан да уплати за тужиоца порезе и доприносе, али не и камату на досуђене износе пореза и доприноса, јер би на тај начин тужиоцу били уплаћени доприноси у увећаним износима, па је у том делу тужбени захтев одбио као неоснован.

Одлуке садржане у ставовима другом, седмом и деветом изреке побијане пресуде, првостепени суд је донео у складу са одредбама члана 194. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, јер се у тим деловима захтевом тражи утврђење чињеница, што не може бити предмет тужбеног захтева, с обзиром на то да се чињенице утврђују у доказном поступку и на основу утврђених чињеница се одлучује о основаности или неоснованости тужбеног захтева.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право када је ставом првим изреке побијане пресуде усвојио тужбени захтев тужиоца и утврдио да је тужилац ступањем на рад 1.6.2020. године засновао радни однос на неодређено време код туженог, на радном месту професионални возач теретног возила, а за своју одлуку је дао довољне и јасне разлоге, које прихвата и другостепени суд.

Одредбом члана 30. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 ... 95/18), прописано је да се радни однос заснива уговором о раду, а ставом 2. да уговор о раду закључују запослени и послодавац.

Одредбом члана 31. став 1. Закона о раду, прописано је да се уговор о раду може закључити на неодређено или одређено време.

Одредбом члана 32. став 1. истог закона, прописано је да се уговор о раду закључује пре ступања запосленог на рад, у писаном облику, а одредбом става 2. истог члана је прописано да ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1. тог члана, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад.

Одредбом члана 104. став 1. истог закона, прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду, која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду.

Одредбом члана 108. став 1. истог закона, прописано је да запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актом и уговором о раду, и то: 1) за рад на дан празника који је нерадан дан – најмање 110% од основице; 2) за рад ноћу, ако такав рад није вреднован при утврђивању основне зараде – најмање 26% од основице; 3) за прековремени рад – најмање 26% од основице.

Одредбом члана 163. став 1. истог закона, прописано је да је запослени одговоран за штету коју је на раду или у вези са радом, намерно или крајњом непажњом, проузроковао послодавцу, у складу са законом. Одредбом става 5. истог члана закона је прописано да постојање штете, њену висину, околности под којима је настала, ко је штету проузроковао и како се накнађује – утврђује послодавац, у складу са општим актом, односно уговором о раду.

Поштујући цитиране одредбе, код утврђених чињеница у првостепеном поступку, да је тужилац ступио на рад код туженог 1.6.2020. године, а да је уговор о раду закључио 20.7.2020. године, после ступања тужиоца на рад, које чињенице нису биле спорне међу парничним странакама, правилно је првостепени суд закључио да је тужилац ступањем на рад код туженог засновано радни однос на неодређено време.

Супротно наводима жалбе, тужени је био дужан да пре ступања тужиоца на рад закључи уговор о раду у писаном облику, у складу са чланом 32. став 1. Закона о раду, па како тужени то није учинио, што није било спорно у првостепеном поступку, правилно је закључио првостепени суд да се даном ступања на рад, у конкретном случају 1.6.2020. године, сматра да је тужилац засновано радни однос на неодређено време код туженог, у складу са одредбом става 2. истог члана закона. Стога нису од утицаја наводи жалбе туженог да је тужилац од ступања на рад до закључења уговора о раду обављао пробни рад. Из наведеног разлога побијана пресуда је потврђена у ставу првом изреке.

Правилне су одлуке садржане у ставовима трећем, четвртном и петом изреке првостепене пресуде, јер код утврђених чињеница у првостепеном поступку, да је уговором о раду тужиоца уговорено да запослени заснива радни однос са пуним радним временом у трајању од 40 часова седмично, од понедељка до петка, по осам часова дневно и да има право на недељени одмор у трајању од 48 сати, да је организација посла код туженог била таква да је било неопходно припремити робу за превоз, коју је тужилац превозио теретним возилом почев од 6,00 часова, због чега је био дужан да долази на посао у 3,30 часова како би обавио радне задатке који су обухватили

припрему за превоз, прегледање и сређивање фактура и претовар робе из шлепера у камионе, превоз утоварене робе, истовар робе из камиона и унос у продавнице, а по повратку са одредишта био је дужан да припреми возило за следећи дан, као и да је радио сваке суботе по осам сати дневно, а да га је надређени упутио на таква правила организације рада код туженог, и да је то био уобичајен начин рада, правилно је одлучио првостепени суд када је обавезао туженог да тужиоцу исплати увећану зараду за прековремени рад и рад ноћу у спорном периоду. Поред тога, код туженог нису били запослени магационери, већ су возачи обављали послове утовара и истовара робе, док је уговором о раду уговорено да ће тужилац обављати послове возача, превоз радника, превоз робе путничким, полутеретним и теретним возилима, да је одговоран за техничку исправност возила, поштовање мера заштите на раду, праћење стања залиха резервних делова за возила и репроматеријала, а како се тужени бави снабдевањем продавница млеком и млечним производима, тужилац је био дужан да ради и сваке суботе по осам сати дневно током спорног периода. Из наведених разлога, првостепена пресуда је потврђена у ставовима трећем, четвртном и петом изреке, за главно потраживање, у висини која је утврђена из налаза и мишљења судског вештака за економско финансијску област, и његових изјашњења, које је суд прихватио.

Неосновано тужени у жалби наводи да тужилац није доказао да је остварио сате прековременог рада суботом и ноћног рада, јер је несумњиво утврђено у првостепеном поступку да је радно време тужиоца почињало у 3,30 часова, како би припремио робу за превоз, које чињенице су поуздано утврђене из исказа тужиоца и сведока, као и тужиочевог надређеног, а тужени супротно није доказао. Поред тога, тужилац би остварио прековремени рад суботом и да је радио пет сати, на шта тужени указује у жалби, јер је уговором о раду уговорено радно време од 40 сати недељно, од понедељка до петка, а недељни одмор у трајању од 48 сати, из чега произлази да је тужилац имао два слободна дана недељног одмора суботом и недељом и да је радио на дан свог недељног одмора, а тужени у првостепеном поступку није доставио доказе о околности прерасподеле радног времена нити је извођење доказа о тим околностима предлагао, у складу са чланом 231. Закона о парничном поступку, па стога не може са успехом у жалби истицати чињенице које се тичу прерасподеле радног времена.

Правилна је и одлука садржана у ставу осмом изреке побијане пресуде, јер код утврђених чињеница у првостепеном поступку да је уговорена зарада тужиоца износила 57.000,00 динара, да је зараду у висини минималне зараде тужени уплаћивао тужиоцу на рачун код банке, а остатак у говотом новцу, и да је за јун 2020. године исплатио тужиоцу само део уговорене зараде у висини од 19.800,00 динара, док остатак до уговореног износа није исплатио, правилно је првостепени суд обавезао туженог да тужиоцу исплати разлику зараде у износу од 37.200,00 динара, с обзиром на то да тужени у првостепеном поступку није доставио доказе о околности исплате зараде за наведени месец, нити је извођење тих доказа предлагао, а на њему је био терет доказивања чињенице да је исплатио зараду у пуном износу за јун 2020. године. Из наведених разлога, првостепена пресуда је у том делу потврђена, у висини која није била спорна међу парничним странкама, а жалба туженог не садржи посебне разлоге о том делу тужбеног захтева.

Супротно наводима жалбе туженог, правилно је првостепени суд закључио да се у конкретном случају не примењује Закон о радном времену посаде возила у друмском

превозу и тахографима, с обзиром на то да тужени у првостепеном поступку није доказао да је у складу са одредбом члана 4. став 11. наведеног закона тужиоца обавестио да се код њега примењују одредбе тог закона, а радни однос тужиоца према уговору о раду регулисан је одредбама Закона о раду, које се примењују у конкретном случају.

Правилно је првостепени суд одлучио када је ставом шестим изреке побијане пресуде обавезао туженог да тужиоцу исплати износе на име умањења дела зараде за март, мај и јул 2021. године, јер код утврђених чињеница у првостепеном поступку, да је тужени тужиоцу умањио зараду у тим месецима, а тужени није доказао да је спровео поступак утврђивања постојања штете, њене висине и одговорности тужиоца за насталу штету, те да из исказа тужиоца, којем је суд поверовао, произлази да је постојање мањка робе приликом испоруке у продавницама, утврђиван тако што су радници „...” у ... преко камера проверавали да ли је роба која недостаје утоварена у шлепер, а да је радни задатак тужиоца био да утоварује робу у складу са издатим фактурама из шлепера у камионе, а не у шлепер, правилно је првостепени суд закључио да је тужени дужан да тужиоцу исплати износе на име умањења зараде за наведене месеце, у висини која није била спорна међу странкама. Ово из разлога што из утврђеног чињеничног стања произлази да тужиочев радни задатак није био да утоварује робу у шлепер, већ да из шлепера претовари робу у камионе, и то према већ издатим фактурама, које није издавао тужилац нити их је састављао, па није ни могао бити одговоран за стање робе која се налазила у шлеперу. Из изнетих разлога, није од утицаја чињеница да је тужилац потписивао записнике о мањку робе, јер његов потпис на записнику не доказује да је он проузроковао туженом штету намерно или крајњом непажњом, с обзиром на то да тужени у складу са чланом 163. Закона о раду није утврдио у складу са општим актом и уговором о раду, постојање штете, њену висину, околности под којима је штета настала, ко је штету проузроковао, односно да је штету проузроковао тужилац намерно или крајњом непажњом, као ни начин накнаде штете, с обзиром на то да тужени није доставио општи акт којим је прописан поступак утврђивања настанка штете и одговорности за штету, како је то правилно закључио првостепени суд.

Стога неосновано тужени указује у жалби да је тужилац одговоран за штету јер је потписивао записнике о мањку робе.

Како се жалбом туженог не доводе у сумњу правилност и законитост првостепене пресуде у ставу првом изреке, којим је утврђено да је тужилац ступањем на рад код туженог 1.6.2020. године, засновао радни однос на неодређено време, на радном месту професионални возач теретног возила, то је у том делу пресуда потврђена. Потврђене су одлуке садржане у ставовима трећем, четвртном, петом, шестом и осмом изреке, како за главно потраживање, тако и одлуке о камати, јер су донете правилном применом одредаба члана 277. став 1. и 324. став 1. Закона о облигационим односима. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, одлуке садржане у преосталим деловима ставова једанаестог и тринаестог изреке којима је тужени обавезан на уплату доприноса, не могу се

прихватити као правилне, јер је првостепени суд њиховим доношењем учинио битну повреду одредаба парничног поступка прописану одредбом члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, на коју тужени основано указује у жалби, па пресуда има недостатака због којих се не може испитати. Наведена битна повреда одредаба поступка састоји се у томе што су нејасни разлози о битној чињеници, висини доприноса за обавезно социјално осигурање, на чију уплату је обавезао туженог, јер су досуђени износи збирно утврђени и за порезе и за доприносе, а из налаза и мишљења судског вештака за економско финансијску област произлази да су обрачунати другачији износи доприноса од досуђених, па се не може закључити на основу чега је првостепени суд утврдио висину износа које је досудио тужиоцу.

Из изнетих разлога, не може се сматрати ни да је првостепени суд у конкретном случају правилно применио материјално право, на чију правилну примену другостепени суд пази по службеној дужности, што је за последицу имало пропуст суда да правилно и потпуно утврди чињенично стање, на које неправилности тужени указује у жалби.

Како се због наведених недостатака првостепена пресуда у преосталом делу ставова једанаестог и тринаестог изреке, којим је обавезан тужени да поднесе јединствену пријаву за обавезно социјално осигурање надлежном органу и да у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање, не може сматрати правилном и законитом, у том делу је укинута, па је одлучено као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Основано тужилац указује у жалби да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, јер је у деловима ставова једанаестог и тринаестог изреке побијане пресуде којима је обавезан тужени да за тужиоца уплати припадајуће порезе одлучивао о захтеву који не спада у судску надлежност, с обзиром на то да према Закону о порезу на доходак грађана и Закону о пореском поступку и пореској администрацији, поступак утврђивања пореза и плаћања пореза на зараде спроводи надлежан порески орган према правилима управног поступка. Из наведених разлога, применом члана 391. став 2. у вези са члановима 1. и 16. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке ове пресуде.

Укинута је и решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу петнаестом изреке побијане пресуде, јер одлука у том делу зависи од коначног исхода спора и успеха странака.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити недостатке на које му је указано, те ће оценом изведених доказа, у смислу одредбе члана 8. Закона о парничном поступку, поуздано и потпуно утврдити чињенично стање, па и битне чињенице које се односе на уплату доприноса за обавезно социјално осигурање, и правилном применом материјалног права поново ће одлучити о том делу тужбеног захтева тужиоца, а за своју одлуку ће дати јасне и аргументоване разлоге.

Из изнетих разлога, Апелациони суд у Београду је применом одредаба чланова 390, 391. став 1. и 2, 392. став 2, 401. тачка 3. и 165. став 3. и 4. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20) одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Гордана Тошић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**